

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: V. V., zastoupený JUDr. Romanem Krménčikem, advokátem se sídlem Třída Míru 92, Pardubice, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 7. 2007, č. x, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 19. 3. 2008, č. j. 54 Cad 71/2007 – 47,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 19. 3. 2008, č. j. 54 Cad 71/2007 – 47, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí včas podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, kterým byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 26. 7. 2007, č. x. Tímto rozhodnutím žalovaná odňala žalobci od 16. 8. 2007 výplatu plného invalidního důchodu podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen „OSSZ“) v Hradci Králové ze dne 8. 6. 2006 již není žalobce plně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 20 %.

Krajský soud vycházel z následujícího skutkového stavu:

Ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalované byl žalobce poživitelem plného invalidního důchodu. Při kontrolní lékařské prohlídce zdravotního stavu žalobce, která se konala dne 8. 6. 2006, byl jeho zdravotní stav vyhodnocen příslušnou posudkovou lékařkou OSSZ v Hradci Králové jako dlouhodobě nepříznivý spočívající v patologické sexuální agresivitě, kdy proběhla nařízená ústavní ochranná léčba v Psychiatrické léčebně Havlíčkův Brod antihormonální terapií, ještě před dokončením požádal žalobce o převedení na ambulantní léčbu. Zdravotní stav žalobce byl ohodnocen podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění, ve znění platném v době vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „vyhláška č. 284/1995 Sb.“), dle kapitoly V., položky 5, písm. b) a míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce byla stanovena na 20 %.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že žalobce byl následně dne 28. 8. 2007 posouzen posudkovým lékařem OSSZ Karviná, který za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce označil poruchu osobnosti a chování se středním narušením a lehkým snížením celkové výkonnosti, přičemž uvedené zdravotní postižení bylo zařazeno do kapitoly V., položky 5, písm. b) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce byla stanovena na 30 % a následně vzhledem k neurologickému nálezu zvýšena dle § 6 odst. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb. o 5 %.

Dále krajský soud provedl ve věci důkaz posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „posudková komise MPSV“) v Ostravě ze dne 23. 1. 2008. Dle výroku tohoto posudku nebyl žalobce k datu vydání napadeného rozhodnutí ani částečně invalidní, přičemž posudková komise uvedla, že rozhodující zdravotní postižení – patologická sexuální agresivita u anomální osobnosti žalobce je plně kompenzována a stabilizována – bylo zařazeno do kapitoly V., položky 5, písm. b) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. a míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce byla stanovena na 20 %. Posudková komise prostudovala kompletní spisovou dokumentaci, nález lékaře Vazební věznice Karviná, propouštěcí zprávu z Psychiatrického oddělení Vazební věznice Brno a výsledky ambulantního psychiatrického vyšetření a neurologického vyšetření. V propouštěcí zprávě z Psychiatrického oddělení Vazební věznice Brno ze dne 21. 8. 2007 je výslovně uvedeno, že „po psychické stránce toho času neshledáváme důvody k invalidizaci“. Z neurologického vyšetření MUDr. B. ze dne 27. 7. 2007 vyplývá, že bolesti zad žalobce jsou ponáhlového charakteru bolestí bederní páteře, objektivně se jedná o lehčí dysfunkci bederní páteře. Posudková komise se vyjádřila ke zhodnocení posudkovým lékařem OSSZ Karviná ze dne 28. 8. 2007, které označila za výrazné nadhodnocení zdravotního stavu žalobce. Současně posudková komise vyslovila, že u žalobce nešlo o schopnost vykonávat pro zdravotní postižení soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek a dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav mu neztěžoval obecné životní podmínky.

Při posuzování dochované pracovní schopnosti žalobce k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalované krajský soud uvedl, že zhodnotil posudek

Posudkové komise MPSV v Ostravě jednotlivě, jakož i v souvislosti s výsledky dokazování správního řízení. Dále krajský soud zdůraznil, že předmětný posudek posudkové komise, jakož i posudek OSSZ v Hradci Králové a následně posudek OSSZ Karviná vzal za rozhodující zdravotní postižení žalobce shodné postižení – patologickou sexuální agresivitu – a uvedené postižení zařadil shodně do kapitoly V., položky 5, písm. b) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. Stanovení procentuální míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce se pohybuje v rámci vymezeném zákonodárcem a je podle krajského soudu posudkem přesvědčivě odůvodněno. Přiznání částečného invalidního důchodu žalobce dle posouzení OSSZ Karviná není předmětem tohoto soudního přezkumu, nicméně pro účely přesvědčivosti posudku jeho vysvětlení obsažené v posudku považuje krajský soud za dostatečné, zejména s ohledem na lehčí dysfunkci bederní páteře žalobce, což nedosahuje intenzity hodné zhodnocení ve smyslu ustanovení § 6 odst. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb. Odbornost přizvaného lékaře klinických oborů – odborný psychiatr – odpovídá rozhodujícímu zdravotnímu postižení žalobce.

Krajský soud vzal za prokázané, že dle posudku Posudkové komise MPSZ v Ostravě žalobce trpěl k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované v posudku popsáním rozhodujícím zdravotním postižením, přičemž toto postižení způsobovalo jeho pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 20 %, zároveň se nejednalo u žalobce o schopnost vykonávat pro zdravotní postižení soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek ani o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který by mu značně ztěžoval obecné životní podmínky, tedy žalobce není ve smyslu ustanovení § 39 odst. 1 písm. a), b) zákona o důchodovém pojištění plně invalidní ani částečně invalidní ve smyslu ustanovení § 44 odst. 1, 2 téhož zákona. K případným zhoršením zdravotního stavu žalobce v době po vydání napadeného rozhodnutí žalované krajský soud nepřihlížel. Krajský soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované dospěl k závěru, že žalovaná ve správním řízení správně ohodnotila dostatečně zjištěný skutkový stav, tedy žalovaná napadeným rozhodnutím nezkrátila žalobce na veřejném právu na ponechání plného invalidního důchodu, neboť podmínky pro jeho ponechání nebyly splněny.

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností, ve které uplatnil důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel je přesvědčen, že posouzení jeho zdravotního stavu posudkovou lékařkou OSSZ v Hradci Králové dne 8. 6. 2006 bylo neúplné a nepřesvědčivě posoudilo jeho rozhodující zdravotní postižení dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, jímž trpěl ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalované. Posudková lékařka automaticky převzala patologickou sexuální agresivitu, aniž by však provedla řádné lékařské vyšetření, které by mohlo odhalit i jiné zdravotní problémy stěžovatele. V důsledku tohoto vadného zhodnocení zdravotního stavu stěžovatele vycházelo napadené rozhodnutí žalované z nedostatečně zjištěného skutkového stavu a představuje tak podle stěžovatele takovou vadu řízení před správním orgánem, která mohla mít za následek nesprávné stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele a následně nesprávné

posouzení zákonných podmínek plné invalidity. Stěžovatel má za to, že i samotné napadené rozhodnutí žalované je nedostatečně odůvodněné. Stěžovatel dále uvedl, že jeho zdravotní stav se v mezidobí žádným způsobem nezlepšil ani nestabilizoval, naopak dochází k jeho neustálému zhoršování. Posudková lékařka OSSZ v Hradci Králové v předmětném posudku nevylicila konkrétní skutečnosti, které vedly k natolik odlišnému posouzení stěžovatelova zdravotního stavu (změna procentuální míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele ze 70 % na 20 %). Z posudku nevyplývá, zda ke změně došlo z důvodů zlepšení či stabilizace stavu stěžovatele nebo z důvodů předchozího posudkového nadhodnocení.

Stěžovatel namítá, že i posudek Posudkové komise MPSV v Ostravě nesplňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti, když v něm zcela absentuje konkrétní a srozumitelné odůvodnění, co se při porovnání s obdobím, kdy byla odnímaná dávka přiznána, u zdravotního stavu stěžovatele přesně změnilo. Chybí v něm obligátní určení a objasnění důvodů či příčin zániku nebo snížení stupně invalidity. Ze samotného posudku pak podle stěžovatele nevyplývá, na základě jakých konkrétních skutečností došla posudková komise k závěru, že rozhodující zdravotní postižení stěžovatele – patologická sexuální agresivita by měla být kompenzována a stabilizována. Stěžovatel se tak neztotožňuje se závěrem krajského soudu, že stanovení procentuální míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti je ve vypracovaném posudku Posudkové komise MPSV v Ostravě přesvědčivě odůvodněno. Dále stěžovatel vytýká krajskému soudu porušení ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., neboť posudková komise a následně i soud při svém rozhodování vycházeli z lékařských zpráv zpracovaných až po vydání napadeného rozhodnutí žalované, ačkoliv při hodnocení zdravotního stavu se vychází pouze z lékařských zpráv a dokumentace vypracovaných do dne vydání přezkoumávaného rozhodnutí. Řízení před krajským soudem tak bylo podle stěžovatele postiženo podstatnou vadou, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. Další vadu napadeného rozhodnutí krajského soudu stěžovatel spatřuje také v neúplnosti jeho odůvodnění a v důsledku toho v jeho nepřezkoumatelnosti. Napadené rozhodnutí krajského soudu se podle stěžovatele nevyjadřuje ke všem skutečnostem rozhodným pro vznik nároku na přiznání plného nebo částečného invalidního důchodu, když zcela opomíjí potřebnou dobu pojištění, ani se nijak nevyjadřuje k okolnosti, zda zkoumaný stav stěžovatele nebyl způsoben pracovním úrazem.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnými důvody. Po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

O jednotlivých stížných námitkách uvážil Nejvyšší správní soud takto:

Stěžovatel uvedl důvod kasační stížnosti vyjádřený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající

v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Dále stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., jednak namítl existenci vady řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a dále vytkl napadenému soudnímu rozhodnutí nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

V první řadě se Nejvyšší správní soud zabýval stěžovatelem tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku a existencí vady řízení před soudem, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť tyto vady jsou vadami natolik závažnými, že se jimi musí Nejvyšší správní soud zabývat i v případě, pokud by je stěžovatel výslovně nenamítal – jde o vady, k nimž je soud podle § 109 odst. 3 s. ř. s. povinen přihlídnout z úřední povinnosti. Je tomu tak z toho důvodu, že pokud by podaná kasační stížnost byla opodstatněná již ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., mohlo by být i nadbytečné, nebo přinejmenším předčasné, zabývat se posouzením věci samé.

Stěžovatel spatřuje pochybení krajského soudu mj. v tom, že vzal za podklad svého rozhodnutí posudkové zhodnocení zdravotního stavu stěžovatele Posudkové komise MPSV v Ostravě ze dne 23. 1. 2008, které podle jeho názoru nesplňuje požadavek na úplnost a přesvědčivost posudkových závěrů pro nedostatečné a nepřesvědčivé odůvodnění příčin zániku dříve přiznaného stupně invalidity. Principiálně tedy stěžovatel namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav, z něhož krajský soud vycházel při právním posouzení dané věci. Této námitce Nejvyšší správní soud přisvědčil. Namítanou neúplnost odůvodnění napadeného rozsudku způsobující jeho nepřezkoumatelnost pak stěžovatel shledává v absenci úvah týkajících se potřebné doby pojištění a okolnosti, zda zkoumaný stav stěžovatele byl způsoben pracovním úrazem. V tomto směru se Nejvyšší správní soud s názorem stěžovatelem neztotožňuje, neboť vytýkané skutečnosti nebyly z hlediska předmětu daného řízení relevantní, a žalovaná ani krajský soud nebyly povinny se jimi v rámci posuzované věci vůbec zabývat. Naplnění kasačního důvodu spočívajícího v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu však Nejvyšší správní soud přesto seznal z důvodů níže popsanych dle § 109 odst. 3 s. ř. s. z moci úřední.

Podle § 157 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“) ve spojení s ustanovením § 64 s. ř. s. není-li dále stanoveno jinak, soud v odůvodnění rozsudku uvede, čeho se žalobce (navrhovatel) domáhal a z jakých důvodů a jak se ve věci vyjádřil žalovaný (jiný účastník řízení), stručně a jasně vyloží, které skutečnosti má prokázány a které nikoliv, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, proč neprovedl i další důkazy, jaký učinil závěr o skutkovém stavu a jak věc posoudil po právní stránce; není přípustné ze spisu opisovat skutkové přednesy účastníků. Soud dbá o to, aby odůvodnění rozsudku bylo přesvědčivé.

V projednávané věci jde o odnětí pobírané dávky důchodového pojištění podmíněné dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem a rozhodnutí soudu proto závisí především na odborném lékařském posouzení zdravotního stavu stěžovatele. V přezkumném soudním řízení ve věcech důchodového pojištění posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudková komise MPSV je oprávněna nejen k celkovému přezkoumání zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti občana, ale též k posouzení schopnosti soustavné výdělečné činnosti a k zaujetí posudkových závěrů o plné invaliditě, částečné invaliditě, jejím vzniku, trvání a zániku. Posudek této posudkové komise, pokud splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti, je zpravidla v přezkumném soudním řízení stěžejním důkazem.

Při přezkumu správního rozhodnutí o nároku na invalidní důchod neposuzuje soud věcnou správnost posudku posudkové komise MPSV, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti. Je však povinen přezkoumat, zda má posudek stanovené náležitosti a vyplývá-li z něj, zda posuzující orgán přihlédl při posuzování zdravotního stavu a pracovní schopnosti k výsledkům vlastního šetření, jestli komise vycházela z lékařských zpráv a posudků vypracovaných odbornými lékaři o zdravotním stavu posuzovaného (§ 1 vyhl. č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení). Z posudku je nutno také ověřit, že komise zasedala v řádném složení, které odpovídá ustanovení § 3 vyhlášky č. 182/1991 Sb. Dále se soud zabývá tím, zda jsou v posudkovém hodnocení obsaženy závěry o zdravotním stavu posuzovaného, a v případě, že posuzující orgány zjistily u posuzovaného dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, které zdravotní postižení bylo vzato za jeho rozhodující příčinu, a konečně zda stanovení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti posuzovaného odpovídá této zjištěné příčině. Soud tedy z hlediska úplnosti posudku zkoumá, zda posuzující orgán učinil všechna potřebná zjištění k tomu, aby se mohl vypořádat se všemi rozhodnými skutečnostmi podle zákona č. 155/1995 Sb. a vyhl. č. 284/1995. Následně soud posuzuje, zda posudek splňuje požadavek přesvědčivosti, tzn. obsahuje náležité a logické zdůvodnění posudkových závěrů.

Krajský soud však vyžádaný posudek Posudkové komise MPSV v Ostravě ze dne 23. 1. 2008 z výše uvedených hledisek neposoudil. V odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud konstatoval, že zhodnotil posudek Posudkové komise MPSV v Ostravě jednotlivě, jakož i v souvislosti s výsledky dokazování správního řízení. Dále uvedl, že se stanovení procentuální míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce pohybuje v rámci vymezeném zákonodárcem a je posudkem přesvědčivě odůvodněno. Krajský soud uzavřel, že žalovaná ve správním řízení správně ohodnotila dostatečně zjištěný skutkový stav, aniž by bylo z odůvodnění rozsudku zřejmé, na základě jakých skutkových zjištění a úvah k tomu dospěl. V odůvodnění soudního rozhodnutí pak zcela chybí úvahy krajského soudu, z jakých důvodů považoval předmětný posudek za úplný a přesvědčivý. Na základě uvedeného Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že přezkoumávaný rozsudek krajského soudu neobsahuje náležitosti stanovené v ustanovení § 157 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s ustanovením § 64 s. ř. s. a postrádá onu úplnost, srozumitelnost a přesvědčivost, která je ze strany zákona předpokládána a v případě rozhodnutí krajského soudu i důvodně očekávána. Nejvyšší správní soud tedy z úřední povinnosti přihlédl k nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku podle § 109 odst. 3 s. ř. s.

a tím k naplnění kasačního důvodu vymezeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Konečně pak z obsahu samotného posudku Posudkové komise MPSV v Ostravě ze dne 23. 1. 2008 Nejvyšší správní soud zároveň seznal, že ani posudkový závěr, tj. že stěžovatel nebyl k datu vydání rozhodnutí žalované plně ani částečně invalidní, nebyl komisí náležitě odůvodněn.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné zdůraznit, že v případech, kdy dochází k odnímání pobírané dávky důchodového pojištění, je posudková komise MPSV povinna přesvědčivě odůvodnit, co se při porovnání s obdobím, kdy byla odnímaná dávka přiznána, u zdravotního stavu občana přesně změnilo, jinak řečeno určit a objasnit důvod či příčinu zániku nebo snížení stupně invalidity. Podle konstantní soudní praxe jsou tak uznávány tři okruhy příčin, jenž mohou vést k přesvědčivému odůvodnění zániku nebo snížení stupně dříve uznané invalidity. Jedná se o posudkově významné zlepšení zdravotního stavu, stabilizaci zdravotního stavu spojenou s adaptací např. na poúrazovou situaci a tím i s obnovením výdělečné schopnosti ve stanoveném rozsahu, a dřívější posudkové nadhodnocení zdravotního stavu, tzv. posudkový omyl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2003, č. j. 4 Ads 19/2003 – 48, dostupný na www.nssoud.cz). Pro přesvědčivost posudkových závěrů je nezbytné, aby v posudku uváděný důvod zániku nebo snížení stupně invalidity byl zcela konkrétně a jednoznačně vysvětlen, neboť jen tak může soud získat potřebný skutkový základ pro správné právní posouzení věci.

V souzené věci se Posudková komise MPSV v Ostravě v rámci posudkového zhodnocení zdravotního stavu stěžovatele stran zániku jeho plné invalidity vyjádřila toliko, že patologická sexuální agresivita jako rozhodující příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele byla k datu přezkoumávaného rozhodnutí žalované plně kompenzována a stabilizována. Nikterak však blížeji nezdůvodnila, v čem spatřuje stabilizaci rozhodujícího zdravotního postižení stěžovatele v porovnání s obdobím, kdy byla jeho plná invalidita na základě tohoto zdravotního postižení uznána. V posudku uváděný důvod zániku dříve přiznané invalidity stěžovatele tak posudkovou komisí nebyl konkrétně a jednoznačně vysvětlen. Předmětný posudek Posudkové komise MPSV v Ostravě ze dne 23. 1. 2008. se tedy nevypořádal s obligátní otázkou odůvodnění zániku plné invalidity stěžovatele a nesplňuje tak požadavky správní praxe na úplnost skutkových zjištění a přesvědčivost posudkových závěrů. Krajský soud proto pochybil, když tento posudek považoval za přesvědčivý a z jeho závěrů v projednávané věci vycházel. V důsledku toho pak bylo neúplně a nepřesvědčivě posouzeno určení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele ke dni vydání rozhodnutí žalované o odnětí plného invalidního důchodu.

Nejvyšší správní soud se tak ztotožnil s námitkou stěžovatele, že krajský soud rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, jenž představuje takovou vadu řízení před soudem ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., která mohla mít za následek nesprávné stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele ke dni přezkoumávaného rozhodnutí žalované a v jeho důsledku nesprávné posouzení zákonných podmínek plné invalidity ve smyslu § 39 odst. 1 písm. a), b) zákona

o důchodovém pojištění jako základního předpokladu pro posouzení dalšího trvání nároku na plný invalidní důchod, jehož se stěžovatel dovolává (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 - 54, uveřejněný pod č. 511/2005 Sb. NSS).

Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a současně vrátil věc soudu k dalšímu řízení. V něm je soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu tak, že si nejdříve vyžádá doplňkový posudek Posudkové komise MPSV v Ostravě, v němž se posudková komise konkrétně a jednoznačně vypořádá s otázkou hodnocení zdravotního stavu stěžovatele (zvláště rozhodujícího zdravotního postižení) ke dni rozhodnutí žalované v porovnání s obdobím, kdy mu byla pro nepříznivý zdravotní stav plná invalidita uznána. Krajský soud projednávanou věc poté opětovně posoudí a doplní odůvodnění rozsudku o předepsané náležitosti, tak aby z rozhodnutí soudu bylo především zřejmé, z jakých skutkových zjištění soud vycházel a jakými úvahami se řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů.

Dalšími námitkami uplatněnými v kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť za situace, kdy rozhodnutí krajského soudu bylo zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti a současně soudní řízení trpělo i takovou vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, nemohl usuzovat na důvodnost či nedůvodnost námitek ve vztahu k přezkoumávanému rozhodnutí žalované.

V novém rozhodnutí pak Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. dubna 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu